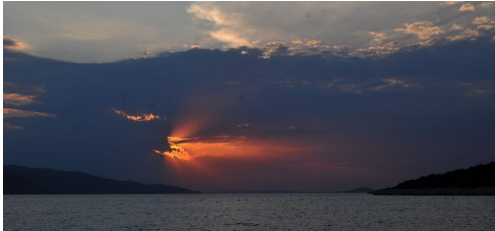

Πόσο να αντέξεις μακριά από τις σειρήνες της όποιας ενημέρωσης; Εντάξει με το 15ημερο που απουσιάζεις από τη δουλειά σου. Ανατρέπεις τα δεδομένα, προσποιείσαι τον αδιάφορο και καταφέρνεις σε μεγάλο βαθμό να ξεφύγεις. Άμα τη επιστροφή όμως και παρά το γεγονός ότι συνεχίζεις να επιδιώκεις να μείνεις μακριά της, αργά και βασανιστικά υποκύπτεις εις τους όνυχάς της.

Η ανάγνωση ειδήσεων, διότι για τα τηλεοπτικά δελτία η απόφαση αποκλεισμού παραμένει ευκόλως αμετάκλητη από τον προηγούμενο αιώνα, είναι πλέον μια μαρτυρική διαδικασία.

Υπάρχει και ημερομηνία που γεννήθηκε το μαρτύριο τούτο. Ήταν εκείνη η περιλαμπρή Παρασκευή,

23 Απριλίου του '10, όταν από το ακριτικό Καστελόριζο, ο τότε πρωθυπουργεύων, ο αποκληθής από τον εξωλέστατον Τζ. Πανούση και ως «Γιωργάκης ο Γ' ο Ζαβός», μας υποσχέθηκε καλύτερες μέρες μετά την είσοδό μας στο Δ.Ν.Τ.

Τέσσερα και πλέον χρόνια αργότερα και αφού παρήλασαν από του Μαξίμου άλλοι τρεις πρωθυπουργεύοντες, σχηματίσθηκαν αλλεπάλληλα κυβερνητικά σχήματα με δεκάδες υπουργών και ελήφθησαν μέτρα που θα ήταν τα τελευταία, αλλά τελικά δεν ήταν, συνεχίζουμε να ακροβατούμε μεταξύ απειλών, νουθεσιών, υποσχέσεων και άλλων ειδήσεων.

Τέλος πάντων, διαβάσαμε περί τα τέλη του Αυγούστου για μια συνέντευξη που έδωσε ο τρέχων πρωθυπουργός μας, αποκλειστικά μάλιστα, σε κινέζικο (είναι γνωστοί οι παραδοσιακοί - anadám babadám - δεσμοί φιλίας που μας συνδέουν με την πατρίδα του Μεγάλου Τιμονιέρη) πρακτορείο ειδήσεων όπου ανάμεσα σε άλλα δήλωσε πως
: «*τώρα απελευθερώνεται
η αναπτυξιακή μας δυναμική*»
και επίσης πως η Ελλάς πλέον είναι
«*νήσος σταθερότητας*».

Μιλώντας για νήσους, η επόμενη είδηση είχε αρκετές. Ήταν ο κατάλογος με τα νησιά (μας) που έβγαλε στην αγορά (τι κομψός όρος!) το αιρετό γκουβέρνο (μας;). Βασισμένο σε ένα ρεπορταζ της Daily Mail, μας πληροφόρησε για τις τιμές που ξεκινούν από 1,5 και φτάνουν έως τα 182 εκατ. €.

Η αναπτυξιακή δυναμική μέσω εκποίησης (ενίοτε και bir para) του Δημόσιου πλούτου. Ωραίο διδακτορικό θέμα, κι ακόμα ωραιότερος λόγος για να τονίζει την εθνική μας αξιοπρέπεια. Έχω και τον συμπαθή μεν, ακραίο δε, μόνιμο συγκάτοικο μου, ο οποίος ανηλεώς με βομβαρδίζει με τους οργίλους τόνους του. Καταφέρεται δε κατά της συγκυβερνήσεως με οξύτατους χαρακτηρισμούς. Κάνει λόγο, π.χ., για νέους Χαρατζήδες, Σπαχήδες και Κοτζαμπάσηδες. Λέει κι' άλλα, αναρχοκομμουνιστικά (Θοῦ, Κύριε, φυλακ
τ
ῶ
στόματί μου κα
ἰ
θύραν περιοχ
ἦ
ς περ
ἰ
τ
ὰ
χείλη μου)
.

Πώς να γλιτώσω; Από την μια αυτή η ειδησεογραφική σχιζοφρένεια από την άλλη αυτός ο φλογερός, απερίσκεπτος νεοΚομμουνάρος.